

Text > LAIA TEROL I ORTEGA, nascuda l'any 1998, ha estat sempre amant de l'escriptura i la lectura. Docent de vocació, ha fusionat la seva formació d'historiadora i les ganes de fer literatura per oferir una veu nova a les històries (en minúscula) que no s'expliquen als llibres d'Història (en majúscula).

Et daré el mar

Lesquena ben recta, Ramona. Ni per un moment els donis el gust de mostrar-te abatuda. No ho estàs pas, d'abatuda, però el cos et demana un descans. Aviat. Notes la brisa? Tens el mar a prop, aquell mar que no has vist mai. Potser si estires el cap cap a la dreta. O cap a l'esquerra, cap on deu ser? A en Tonet també el van dur aquí, al Camp de la Bota, a uns quatre-cents metres del mar. Ell tampoc l'havia vist mai. Si tanques els ulls uns segons et semblarà que hi ets, just davant. No, els ulls no, és clar. Els ulls els has de tenir ben oberts.

—¿Venda?

No li retiris la mirada. Així, furiosa, que et noti altiva. Aixeca la barbeta, i abaixa les celles. T'ho han negat tot. T'han vestit amb uns parracs que t'impedeixen notar l'aire salat a la pell masegada, t'han mutilat cada una de les ungles dels dits fins a deixar-te les mans insensibles, t'han esberlat la gola i extirpat les dents que et coronaven les genives, t'han perforat els timpans fins que, sagnant, han cedit. Els ulls, inflats, te'ls haurien de buidar per negar-te la vista. Has de continuar observant, seràs viva mentre ho facis.

—¿Venda?

Vols mirar-lo als ulls, clavar-li la mirada fins a l'ànima i descobrir-li totes les pors, els plaers, els amors, les morts. Tot el que t'arrabassarà a tu. Hi ha cinc homes.

Cinc bales. I només una t'esberlarà el crani. Has de buscar quina. Has de saber de quin canó sortirà.

—¿Venda?

Mou el cap, suau, de costat a costat. No, no deixis de mirar-lo als ulls. Ja no et poden castigar, ja no hi tens res a perdre, i això els fa por. Ho saps. No somriguis. Mai somriguis. Creus que tots cinc et volen morta? Observa'ls bé, no tan sols el que es veu. Observa'ls l'ànima. Recorda el que deia en Tonet, cap d'ells llueix l'uniforme igual. Fixa't en els que més orgull demostren, els que més pit avancen, els que més ben ajustades duen les botes, els que més s'omplen els narius. A tots ells, si t'hi fixes, els tremola el cor.

—Pelotón.

Sí, ja deuen haver acabat amb les benes. Només sou tres, Ramona. Una l'ha agafada, i plora. Entenc que t'enfadi, però no ho pots jutjar. No hi tens cap dret. Quin dels cinc et deu voler morta? La neutralitat dels seus rostres és pertorbadora, però fixa-t'hi, pots identificar-ho. De tots cinc juraries que només un t'hi vol; o potser dos, sí, el de la dreta també. Els altres tres tampoc els pots jutjar. Només segueixen ordres, per supervivència, segurament. No, no n'estiguis tan segura, no saps si en series incapaç.

—Apunten.

No desviïs la mirada, el que ordena no dispara. No és ell qui t'interessa. Observa detingudament el fons dels canons, t'hi has d'anticipar. Només una t'esberlarà el crani. No has de deixar que entrin les altres, has de caure amb la primera. Que pugui identificar que ha estat la seva. Quan vegis la bala no tanquis els ulls, que el soroll no et traeixi. Només disposaràs d'uns segons, massa curts. Dirigeix una mirada ràpida als seus ulls, i observa-li l'ànima.

—¡Fuego!

El cor li tremola, fixa't en els ulls. No et mata un feixista, et mata un covard.

Aquest espai és fruit de la col·laboració amb l'Aula d'escriptura de l'Ajuntament de Girona i l'Escola Municipal d'Art La Mercè, que s'encarreguen de seleccionar els textos i les il·lustracions entre l'alumnat.